

Budapestre vonatkozó újságcikkek

Szerző: Járókelő
Cím: Kifelé jobbra - befelé balra

Forrás: Világ

Bp. 1918 VIII/17

(Hely) (Idő) (Köt. v. füz.) (C)

Osztályozás

Tárgy

385.85

Hely

Idő

1918

Személy

— Kifelé jobbra — befelé balra. (Levél a szerkesztőhöz.) Tisztelt szerkesztő ur! Olvastam becses lapjuk tudósításait a villamosok új rendtelenségéről és bizonyítom, hogy adataik megfelelnek a való helyzetnek. Jussom van bizonyítani, mert én már az első napon áldozata lettem az új rendszabálynak. Én kérem felszálltam a köruton egy 4-es számú sárga villamosra. A 4-es megállott a tözsde előtt abból a célból, hogy ezt a kocsit belül kicsit meglocsolva, kisöpörjék. Itt át kell szállani egy másik 4-esre, mely a megérkezett kocsi előtt már készenlétben áll. Ugyebár a tisztogatás miatt lényeges, hogy a kocsi minél előbb üres legyen és az átszállás is minél gyorsabban megtörténhessen. Ezenkívül a megérkezett kocsi állva marad, amíg a söprést be nem végzik. Nem is gondolkoztam tehát, hanem leszálltam ott, ahol felszálltam, nem az első perronon, hanem a hátulsón. Egyenesen egy szuronyos katonába léptem.

— Itt tetszett leszállani? — kérdezte a katona a „Felszállás“ táblára mutatva.

— Igenis, bátorkodtam.

— Kérem, szíveskedjék megvárni a polgári hatóság képviselőjét.

Már jött is a polgári hatóság képviselője, egy rendőr, revolver az oldalán, notesz és ceruza a kezében.

Szalutált és rögtön elhalmozott érdeklődő kérdésével. Kérdezte a nevemet, hogy hol születtem, mikor születtem, mi vagyok, hol la-

kom, hogy álok katonáskodás dolgában, vagyonom van-e, nincs-e, sőt azt is kérdezte, mi a vallásom, mintha azt akarná elbitetni velem, hogy enyhébben fognak büntetni, ha bizonyos felekezethez tartozom. Türelmesen feleltem és ő mindent bejegyzett a noteszbe.

— Miután adatait ceruzám hegyére vettem — nyilatkoztam aztán — elbocsátom. Szíveskedjék megvárni az idézést.

— Sokan vagyunk? — kérdeztem kíváncsian.

— Körülbelül nyolevanat irtam be ezen állomáson — felelte ő.

— És mit gondol sorsunk felől?

— Ugy vélekedek, lesz az fejenként ötven korona.

— Szép pénz gyűl össze. És mit csinálnak vele?

— Véleményem szerint odaadjuk a villamos-társaságnak, mert a társaság most az új rendre sokat fizet rá, a személyzet el van foglalva a felszállás és leszállás figyelésével, a közönség el van foglalva a tolongással, senkinek se jut eszébe jegyet váltani, vagy jegyet kínálni.

Bueszutam.

— Holnap is itt lesz maga — kérdeztem a derék rendőrt.

— Szolgálatjára.

— Mert holnap megint itt fogok leszállani, hát a mai bejegyzést holnap is használhatja — szolgáltam felvilágosítással.

Mert én mindig ott fogok leszállani, kerüljön bármennyibe, ha koldusbotra jutok is, fel akarom hívni ellentállással a hatóság figyelmét a butaságok egy kiáltó példájára, amikor az egy helyben álló felszálló utasokra nem pályázó kocsiról is csak az egyik ajtón engedik meg a leszállást.

Egyébként távol legyen tőlem a panasz. Bennem valami titkos érzés keletkezik. Az a remény támadt bennem, hogy a rendőrségi rendelet jó jel: Emlékezzünk csak vissza mi volt a rendőrség legutolsó korszakos rendelete 1914-ben a béke utolsó hónapjaiban Budapesten? A rendőrség a gyalogjárón való közlekedést szabályozta. A megboldogult Boda vezér kiadott egy rendeletet, mely szerint a sarkán a kifelé menőknek jobbra, a befelé menőknek balra kell haladniuk. Detektívek álltak a publikum között, hogy kioktassák az utasarkokon rendőrök terelgették a közönséget jobbra-balra. Az okosabb emberek megállították a fejüket, a nép csufolkodott: „Becsapást fogjátok el, ne a sétát dirigáljátok!” Az idegesebbek bosszankodtak és szól-

— De jó dolguk van! Egyéb bajuk sincs. Erre azután, hogy egyéb baj is legyen, jött

a borzasztó háború. Bezzeg nem ügyelt már arra senki ki megy jobbra, ki megy balra, mentek, szaladtak, rohantak az emberek fej nélkül és ész nélkül és egy fabatkát sem adtunk volna annak a rendőrnek a testi épségéért, aki akkor megáll a járda sarkán és dirigálni kezd, hogy:

— Kifelé jobbra, befelé balra.

Csak azt gondolom tehát, ha a haszonlatlan járdarendelet után oly borzalmas változás következett, tán a mostani még haszonlatlanabb villamosrendelet a várva-várt másik változásnak a bejelentője. Bocsanat a nagy változás profanizálásért, de annyira elég volt már nekem a nyomorúságokból, hogy minden új dolgból, akár okos, akár buta, a jobb sort szerettem jósolni. Tisztelettel: Járókelő.